

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **P. K. S. A.**, státní příslušnost Namibijská republika, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem se sídlem Praha 7, Oveňská 78/33, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2016, č. j. 49 Az 94/2015 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL. M. **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady tohoto zastoupení platí stát.

O d ů v o d n ě n í

- [1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) ze dne 1. 12. 2016, č. j. 49 Az 94/2015 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2015, č. j. OAM-94/LE-BE03-K03-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
- [2] Při posouzení věci vyšel krajský soud z následujícího skutkového stavu: Žalobce podal dne 3. 6. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je v současné době namibijským státním příslušníkem, ke dni narození však byl státním příslušníkem Angolské republiky. Zmínil, že z vlasti odjel proto, že tam nemá zaměstnání. V roce 2011 přicestoval do Bratislavy, kde začal studovat Komenského univerzitu. Během svého pobytu na Slovensku několikrát navštívil Českou republiku.

V té době měl již neplatný cestovní doklad Namibijské republiky. Doplnil, že následně měl i nový pas, a to od roku 2012, ale ztratil jej ve vlaku asi v srpnu téhož roku. Nový, o nějž požádal jak v Namibii, tak Angole, dosud neobdržel. O mezinárodní ochranu požádal, protože se již nechtěl vrátit do utečeneckého tábora, ve kterém se svojí matkou na území Namibie žil, a kam by měl být podle svého mínění v případě návratu umístěn, neboť nemá platný pas. Obavy z návratu do vlasti má též z ekonomických důvodů. Dříve o mezinárodní ochranu nepožádal, protože o této možnosti nevěděl.

- [3] Žalobní námitku nedostatečného posouzení stěžovatelovy žádosti o azyl ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu shledal krajský nedůvodnou po zjištění, že žalovaný se s obavou stěžovatele z návratu do uprchlického tábora ve svém rozhodnutí vypořádal dostatečně.
- [4] Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ve své podstatě v ní zopakoval žalobní argumenty; opět namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „s. ř. s.“). Klíčovým argumentem pak bylo znovu posouzení aplikace § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Nově uvedl otázku svého možného bezdomovectví. Navrhl zrušit jak napadený rozsudek, tak rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. K důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se nijak nevyjádřil.
- [5] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.
- [6] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.
- [7] V projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů, a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl soud ani *ex officio* z obsahu spisů, resp. ani z popisu skutečnosti samotným stěžovatelem. Veškeré azylové

pokračování

relevantní důvody, a to včetně podmínek pro poskytnutí doplňkové ochrany, pojednal krajský soud v odůvodnění svého rozsudku standardně, přičemž dostatečně ozřejmil, z jakých skutkových okolností vyšel, které právní předpisy aplikoval, a jaké právní závěry vyvodil. Samotný nesouhlas stěžovatele s názorem soudu, stojící nadto na námitkách uplatněných již v žalobní argumentaci, s nimiž se krajský soud v napadeném rozsudku plně vypořádal, ještě přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[8] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[9] Stěžovateli byl výrokem I. usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2017, č. j. 3 Azs 15/2017 – 29, ustanoven zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL. M., který vyčíslil svou odměnu za řízení o kasační stížnosti částkou 8228 Kč, a to za dva (v přípisu nespecifikované) úkony právní služby. Ze soudního spisu vyplývá, že se jedná o převzetí a přípravu zastoupení a o doplnění kasační stížnosti v souladu s výrokem II. citovaného usnesení č. j. 3 Azs 15/2017 – 29. Za ně mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 2 x 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč. K těmto úkonům se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 2 x 300 Kč, tedy 600 Kč. Zástupce stěžovatele v doplnění kasační stížnosti sice tvrdil, že je plátcem DPH, avšak v rozporu s ustanovením § 14a odst. 1 advokátního tarifu zdejšímu soudu nepředložil osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty, vydané příslušným správcem daně. Nejvyšší správní soud proto náhradu za právní zastoupení o DPH nezvýšil. Celkově tedy činí odměna za zastupování částku 6 800 Kč, která bude jmenovanému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 13. července 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu